

На сутринята самъ Димитръ Кочовъ тръгна за София.

Въ вагона, прѣзъ цѣлий пѣтъ, умътъ му бѣше занятъ само отъ образа на младата ту жена. Той живо си прѣдставяше нейното положение въ минутата, когато нѣкой отъ ближнитѣ ѝ е обадилъ съ забикалки зловѣщия слухъ, даденъ отъ нѣмския вѣстникъ. Това безъ друго ще е станало: „Добра рѣчь на далечъ, лоша — още по-далечъ!“ ... Какъвъ ударъ, каква гърмотевица възъ главата на бѣдната Божанка!... Той примижаваше като че искаше да не види нейното отчайване и плачъ. Знаеше Димитръ, че Божанка го обичаше и му бѣше привързана искрено и страстно. Нѣжно сърдце бѣше тя... Навѣрно, сторили сж веднага справки, недоразумението се е обяснило, тя се е успокоила — какво благодѣяние телеграфа! Но дождъ е траяла неизвѣстността, ще е минало поне дванайсетъ часа. Дванайсетъ часа такива мъчения, смъртни безпокойствия! Та това може да застари човѣка на десетъ години!

И той мислено виждаше бѣлото миличко Божанкино лице, украсено съ черна свилена коса, залѣно съ сълзи, прѣблѣднѣло, измѣнено отъ страхове... Послѣ пѣкъ, слѣдъ успокоението, — още по-свѣтнало и разхубавѣло отъ щастие... Той си я прѣдставяше тогава съ свѣтлолюляковата рокля, съ която тѣй бѣше хубава и напѣта. Напѣта бѣше Божанка, и кокетлива — една голѣма слабостъ къмъ молитѣ... Коя я нѣма днесъ? Но Божанка бѣше хубавичка: естествено е, хубава жена да има хубаво облѣкло... Пустичка е... Инакъ, прѣкрасна душа... Съ какъвъ радостенъ трепетъ тя ще очаква да се убѣди съ собственнитѣ си очи, че Димитръ е живъ и здравъ! И той си прѣдставяше тѣхната